

"Om böckerna är mina barn, så är tv-serierna mina barnbarn. Det är mitt kött och blod, men jag har inte värnaden. Typ så", säger Viveca Sten.

Foto: CORNELIA NORDSTRÖM

Viveca Sten har nyligen släppt "Gränsöverskridare", som är sjätte delen i "Åremorden".

Foto: CORNELIA NORDSTRÖM

Viveca Sten och Expressens reporter Maria Brander möttes på Djursholm.

Foto: CORNELIA NORDSTRÖM

VIVECA STEN: "GRÅTER KÄNNER MIG SOM EN

Succéförfattaren om ✓ Tårarna inför familjen ✓ Skidolyckan

Det har gått tre år sen Viveca Sten krossade benet i en skidolycka. Året därpå började hon skriva igen. På tok för tidigt.

– Jag kommer nog aldrig att riktigt tycka om den boken. Den var för svår, säger författaren som nu bestämt sig för att släppa sin ena karriär helt.

Vi ses på Villa Pauli, en exklusiv historisk byggnad utanför Stockholm, belägen precis vid det höstblanka vattnet. Inte hemma, men mer hemma än ett kafe, säger Viveca som uppenbart hittar i byggnaden. Klädd i bruna mockastövlar och en mjuk stekad klänning, så färgmatchar hon rentav både inredningen och sin senaste bok "Gränsöverskridare".

– Kläder kräver mer eftertanke än man kan tro. När min man ska i väg packar han kostym och fem skjortor. Men som kvinna fungerar det inte att bara rafa ned något i väskan, säger hon apropå att hon snart ska på författarturné i Tyskland.

– I nio månader sitter man och skriver i sin grotta, och sen kommer man ut på grönbete på hösten: Träffar folk och reser utomlands. Som ett litet cirksällskap.

"Ingen alkohol, inget kaffe"

Vivecas arbete är sen många år cyklistik och följer en rytm av synopsis, grundmanus, redigering, tryck och författarframträdanden över hela världen. På det följer återhämtnings med yoga som gärna får vara "hardcore". Förra året åkte hon till Indien. I år blir det Toscana.

– Det var ingen alkohol, inget kaffe eller te. Bara vegansk mat, ayurveda, meditation och yoga från 06.30 på morgonen. Men det var fantastiskt välgörande, och jag hoppas att Toscana ska vara lika bra.

– Jag kör jätteintensivt i några månader nu, för att sen börja andas, lyssna inåt, och till sist börja skriva igen. 25 böcker har det blivit allt som allt. En bedrift hon illa vill i dagarna. De första böckerna kom till parallellt med livet som jurist och ekonom. På senare år har hon fördelat tiden på 75 procent författarskap och 25 procent på annat, men nu har Viveca fattat ett beslut:

– Alltså jag älskar att skriva. Det

kanske man tror att jag kommit på tidigare. Men efter den här svåra skidolyckan för tre år sen, så började jag tänka alltmer på vad som faktiskt gör mig lycklig. Samtidigt hade jag rätt mycket styrelse- och föreläsningsuppdrag – en sida som var kvar från min gamla karriär.

– Men då insåg jag att jag måste släppa det. Det tar för mycket tid. Så nu har jag

avvecklat mig själv från i stort sett allt. Det är fördelen med att bli lite äldre – att jag inte längre känner att jag behöver bevisa något.

Har ditt skrivande betydtt något mer för dig mentalt?

– Ja, för att skriva karaktärer som folk kan identifiera sig med, så krävs det att man gräver djupt i sitt känsloliv. Att man lånar från sig själv och andra.

Hur starkt kan det kännas?

– Jag kan absolut gråta över mina egna texter. Det låter kanske fånigt, men nu har min familj varit sig vid mina cykler. Att jag gråter över mina egna texter och att jag första tredjedelen av boken tycker att jag kan skriva är dåligt. Att jag känner mig som en bluff.

"Jag vägrar stagnera"

I ditt sammarprat kallade du dig själv en "prestationsprinsessa". Hur är det med prestationsängesten?

– Bra fråga. Det är klart att jag väldigt gärna vill att böckerna ska gå bra.

Men ribban måste höjas hela tiden? Från att ens ge ut en bok

till att den ska vara stoff nog för en Netflixsuccé som "Åremorden".

– Haha. Riktigt så långt har jag inte tänkt. Men du har helt rätt. När jag skrev min första bok så drömde jag bara om att bli antagen. Nu är mitt mål alltid att den senaste boken ska vara min bästa. Jag vägrar stagnera, och lägger alltid de här timmarna även om jag känner att jag inte kan få ur mig något.

Hur går det?

– Ja, förra boken "Benådaren" skrev jag med blod, svett och tårar bara ett år efter skidolyckan. Det är det närmaste jag har

kommit att skriva en bok där jag kände att det inte funkade. Jag tyckte inte att den blev bra, och med facit i hand borde jag inte ha skrivit den då. Det var för tidigt.

– Jag var helt slut.

Sen när jag skickade in manus så hade förlaget och jag helt olika uppfattningar om vad som var bra och inte. Jag fick mycket feedback och blev bättre under den här redigeringsperioden som jag älskar. Så när den väl kom ut fick den fantastiska recensioner. Men jag kommer nog aldrig att riktigt tycka om den boken. Den var för svår.

– Så jag har lovat mig själv att inte utsätta mig för det där igen. Tar det emot så mycket, så ska jag vara mer lyhörd för vad min hjärna tillåter mig.

Hur ser du på att lägga ut skrivandet på andra? Nu

kommer det ju en säsong av "Sandhamn" utan en bok i botten.

– Ja, de är ju slut. Men jag är med tidigt i processen, läser, och pratar med manusförfattarna. Vi har dragit upp riktlinjer

för vad man får och inte får göra med huvudkaraktärerna.

– Om böckerna är mina barn, så är tv-serierna mina barnbarn. Det är mitt kött och blod, men jag har inte värnaden. Typ så.

Du nämnde din olycka då du bröt benet i tusen bitar. Står du på skidorna igen nu?

– Ja, benet var rätt trasigt, kan man säga. Men från januari kände jag att jag åkte som förut, även om jag fortfarande är räddare och slutat åka offpist.

"Firade med bubbel!"

Viveca Sten firade i nyåret 2023 på sjukhus efter skidolyckan. "Benet var rätt trasigt".

Foto: PRIVAT

Det var ju otäck, har du bearbetat minnena?

– Ja, jag har skrivit mig igenom det. Privat.

– Jag bestämde mig också för att återerövra det, så i vintras åkte jag och min son högst upp i den högsta backen. Sen åkte vi ned, och det gick jättebra. Sen gjorde vi om det för säkerhets skull, och efter det gick vi in på restaurangen och firade med bubbel!

– Men jag går fortfarande på rehab en gång i veckan, och jag har några skruvar som sticker ut lite. Det är frågan nu om man ska låta det vara eller öppna igen och plocka ut dem.

Du är bra på rehab sen ryggskadan när barnen var små?

– Ja! Men jag är benskör. Vi har det i familjen, men inte en enda gång har någon frågat mig om det. Trots att jag gått på hälsokontroller i årtal. De testar bara typiskt manliga grejer som hjärta och kärl, och det gör mig så arg.

– En DXA-röntgen tar tio minuter. Det är inte dyrt, och jag hade hellre upptäckt det på det viset och fått medicin, än genom att bryta benet i tusen bitar och sen kämpa mig tillbaka.

– Du ska inte få ett TED-talk nu, men benskörhet är en folksjukdom.

Hur mår du bortom benet? Du förlorade till exempel båda dina föräldrar kring 2020?

– Ja, det har varit jobbigt. Faktiskt bara hemskt och jättesorgligt. Nu har det gått några år, men jag försöker

BRANDER

MÖTER

Viveca och Lennart Sten har varit ett par i 42 år. Här en bild från dotterns Camillas bokrelease 2019.

Foto: JOHAN JEPSSON/TT

OCH BLUFF"

✓ Svåra tiden

komma ihåg dem i vardagen med små saker som att använda mammas kaffemugg på Sandhamn.

För inte längesen förnyade du och din man Lennart era äktenskapslöften. Hur länge har ni varit gifta?

– I december är det 35 år, men vi har varit tillsammans i 42.

Du var klädd i vitt och allt. Varför ville ni göra det?

– Vi hade pratat om det lite av och till. Tänkte att det kanske var lite amerikanskt, men också romantiskt. Sen hittade vi en väldigt fin plats, och kände till slut att det var mer romantiskt än amerikanskt. En fin sak att göra!

Har ni haft kriser under åren tillsammans?

– Ja, det var ju jättetufft när min rygg kollapsade när Alexander var liten. Lennart har berättat efteråt att han gick upp varje morgon, försökte fixa så mycket han kunde, åkte till jobbet och kräcktes i papperskorgen. Han var helt utmattad. Vi var helt slut båda två med en treåring och en bebis, och jag som knappt kunde röra mig.

– Men på något sätt kom vi igenom det där.

– Sen är det klart att alla har "ups and downs". Vi har pratat mycket, och det tror jag har varit bra. När vi är på olika håll, så ringer vi alltid och skickar sms. Man bygger ett liv tillsammans. Det är så mycket mer än bara en kärleksförbindelse.

Det ångrar Viveca Sten

Finns det då något i livet du hade velat göra annorlunda?

– Ibland har jag funderat på om jag blivit lyckligare om jag hade bejakat den här önskan att skriva tidigare. Men jag är inte säker på det. Jag fick göra otroligt spännande saker som jurist. Det var resor över hela världen, företagsförvärv och förhandlingar på flygplan. Nej, jag tycker att det blev rätt bra ändå med två karriärer i olika branscher.

– Kanske att jag ångrar att vi inte skaffade hund när barnen var små. För nu blir man ju trött av bara tanken.

Maria Brander

maria.brander@expressen.se

TRIVS. "Fördelen med att bli lite äldre är att jag inte längre känner att jag behöver bevisa något", säger Viveca Sten.

Foto: CORNELIA NORDSTRÖM

HAR SÅLT ÖVER 10 MILJONER BÖCKER

NAMN: Viveca Sten

ÅLDER: 66 år.

BOR: Hus utanför Stockholm, samt även på Sandhamn och i Åre.

FAMILJ: Maken Lennart och barnen Camilla, Alexander och Leo, samt katten Thetis.

BAKGRUND: Jurist och civilekonom som bland mycket annat varit chefsjurist på PostNord. Debuterade skönlitterärt med första boken om Sandhamn 2008. Första "Åremorden" kom 2020. Har i dag sålt omkring 10 miljoner böcker över hela världen, varav hälften i Sverige. Blev årets deckarförfattare 2024. I början av året så blev den svenska tv-serien, baserad på "Åremorden", den mest sedda serien på Netflix i 33 länder. Har parallellt med författarkarriären fortsatt att ha olika styrelseuppdrag, bland annat i Systembolaget och Vogue Scandinavia. Något som hon nu slutar med.

AKTUELL: Firar jubileum med totalt 25 utgivna böcker, samt har nyligen släppt "Gränsöverskridare" som är den sjuende delen i "Åremorden".